

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί' Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΙΚΟΣ τήν έβδομάδα — μένον με όρσά θέ βγαίνω,
κι' άσαν έχω έπιστάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνοδηματίας θά λέγομαι — γιατί λατά δέν έχω.
και είς τήν Ελλάδα έβην — όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
Συνοδημή για κάθε χρόνο — όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
— όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
— όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
— όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.

για τή ζένα όμοιος μέρη — όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
Κι' ένα φύλλο άν κρατής — όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
κι' όμοιος τόν παρ' δέν δίδει — όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
Γράμματα και συνοδημαί — όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — όμοιος τόν παρ' δέν δίδει.

Τετάρτη Νοεμβρίου και δεκάτη,
παρηγοριάς 'στών τόπο τόν σακάτη.

Έπτά και τετρακόσα,
Βουλή βουλιμιάδα.

Τραγούδια σοβαρά και κάπως θλιβερά.

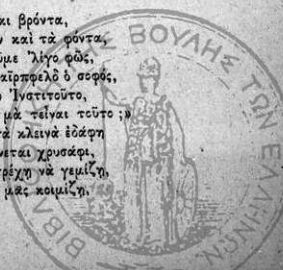
Ένα πουλί, τρελλό πουλί με τό γλυκό του στόμα
ήπιμα τρελλά καλείδισε είς τής Βουλής τό δώμα :
Καλώς τήν πολυπόθητη και τήν συφορισμένη,
πού τόσο κόσμο νηστικός άπ' έξω τήν προσμένει,
καλώς τήν πού μας έρχεται τήν κάπα της ά ά στρώση,
καλώς τήν πού μας έρχεται κουπόνια νά πληρώση,
καλώς τήν πού μας έρχεται με τόση προκοπή,
καλώς τήν πού τά πρίοντα θά σκούζη και θά 'πη
για τούς Ρωμικούς τούς σαχλους και για τόν Λαχοβάρι
και μ' άλλα τήν καμπούρα μας θά καμπουριάση βάρη.
Καλώς τήν πού μας έρχεται με χίλια όπό τερτίπια,
πού με πακούτσια τους Ρωμικούς θά τούς άψηση τρύπια,
κι' άν ένα είκοσόφραγκο τούς μείνη χαρτζήλιακι
θέ τό κρεμμύν καμμά όρσά 'στ' αύτια των σκουλαρτζικι.

Ελα με τό φουσατό σου και με τόν Ευταζία
κι' ή δεξιά πικνώνεται χωρίς λιποταζία.

Τέσσερα κόμματα βογγούν κι' αδέμακοπα παλεύουν,
μουντζόνουν και μουντζόνονται και για καλό δουλιούν.
Τέσσερα κόμματα βογγούν με παθαμαμένα στήθη
και τόνα θέλει τό μακρύ και τέλλο τό κοντό του,
γιατί ως τώρα 'στους Ρωμικούς κανείς δέν έμνηνήθη
πού νά μήν κρινεται σόρος άπό τόν έζυτό του.
Τέσσερα κόμματα βογγούν... με 'για μά και χαρά μας...
νά δώσ' ή Μεγαλόχαρη νά γίνου κι' άλλα τόσα,
κι' έμείς με τό μπουζούκι μας και με τόν ταμπούρα μας
νά ψάλωμε τόν Όλομπε, τόν Πινόδο και τήν Όσσα.

Τρία, Ρωμικούς Κανταρτζή και είς δειλοί Ρωμιοί,
κι' ό Θεσσαλός ό Κανταρτζής σημαίνει τό κουδούνι,
καβάτζικι κι' ό Γραμματικός τών Βουλευτών τή λίστα
κι' άρχίζει τό χασομούρα, τό έξάλωμα κι' ή νύστα.
Ό Διελγώννης έρχεται και πάει όπου πρέπει...
κάθε καρδίη ραγίζεται τόν Θεόδωρ νά βλέπει...
έτσι και νά κροδώνεται δέν σφίγγε τό Κορόνι...
μπαίνει κι' ό Πιτ, πού 'λυσάσε νά ρίξη τό κανόνι.
Καμάμε Ράλλη, τί βογγάζει κι' άπ' έξω περιμένει ;
γιατί και σύ σάν άρχηγός μέισ 'στη Βουλή δέν μπαίνεις ;

Βουδούρη, νίε Πρόεδρε, τό κουδούνάκι βρόντα,
νά παη τό παληάμπλο, ν' άνίθου και τά φοντα,
ν' ανοίξουμε τά μάτια μας, νά 'δούμε λίγο φός,
νά 'βρη τήν Έννεάκρουον κι' ό Δαιερφέλο ό σόρος,
πού Φιλελλήνων Γερμανών τιμά τό 'Ινστιτούτο,
και νά φωνάζου κι' Ρωμικοί εμορμί νά τείνει τούτο ;
Νά δηλώσωμε τούς έλεγχτάς και 'στα κλεινά εδάση
άπ' τής ένιά της κάνουλας νά χύνεται χρυσάκι,
κάθε Ρωμικός τήν στάμνα του νά τρέχη νά γεμίση,
έπος χρυσός με' όνείρατα χρυσά νά μας κοιμίζη.

δλαιο τῆς Μαύρης Μοίρας μας πατόκορφα ν' ἀσπίρωμα
καί 'στους Ρωμύουνας τὰ λεπτὰ τοῦ Ζάππα νὰ χαρίσωμα.

Κι' ἄλλο πουλί, τρελλό πουλί 'στὸ πρῶτο ἀπάντη :
« ποῦ εἶναι τούτος ποῦργεταί κι' ἀστράφιτι καὶ βροντᾷ ;
ἀργίλει σαμπαί γλυκό καὶ τοῦ βασιτοῦ τὸ ἴσο,
ὁ Ροῦ τὸν πᾶει ἀπ' ἔμπροσ κι' ἰδού ἀπ' ὀπίσω,
καὶ τραγουδοῦν τριγυροῦ τοῦ καμπόσι λυπημένα :
« Πῶναι οἱ πρῶτοι σου καρπεῖ, Ἐλγά μου φροντωμίην,
ποῦν τὰ πρῶτα κέλλη σου κι' ἡ τῶσαι ὀμορφιαί,
ποῦ δανειζέσων εὐκλα μὲ 'λίγαις γαλιρλαί ;
Κακὸς Βορῆς ἐρύσθη καὶ κατὰ γῆς τὰ 'τινάξει
κι' ὄλους τῆς γῆς τοὺς ἐλεγκτάς κοντὰ μας τοὺς εἰσάξει,
κι' ἂν κόβης ραβῆς σήμερα, μὰ ράψιμο δὲν πᾶνει
τῆς γαλαντῆς τὸ φόρμα, τῆς Ρουσσας τὸ φουτάνιου.

Μὲς 'στὴ Βουλὴ τὸν ἐρωτοῦν καμπόσι φαρμαρόνι :
κί τι χαμπάρια, Πρόεδρε ;... τὸ 'βρῆκεν τὸ κουτόνι ;
ἐρωτᾷ αἶμα νὰ τὸ 'βρῶ, μὰ τίλος πᾶ τὸ 'βρῆκα
κί τώρα μῆσα 'στὰ στραβὰ τῶν μισιλλήνων μῆπχα.
Σ' ἔμεινα πιστὶ νᾶχετε καὶ μὴ σὰς μῆλη ὀδολο,
θὰ σὰς παγῶνα σὰν τὰσκιὰ κίβνια τοῦ Αἰόλου,
μυθὶ θὰ τρίμετε ποτὶ σὰν ἀγαμὰ καλάμια
καὶ ὄχρη κρέας μπόλικο τὸ καθε χασαπτό,
σ' ἔμεινα πιστὶ νᾶχετε κι' ἰγὼ θὰ γίνω Λάμια
καινούρια πάλι δανικὰ μὲ σὰς νὰ καταπιῶ.

Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια σὶ 'λίγαις ἐδεσμάδες,
ποῦ θὰ φουσκῶνον ἐξαρνα καθὼς οἱ λεουκουμάδες,
θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια καθ' ὄλα ἐντέλη,
γεμάτα πόρους σὰν μικρὰ κανατῆ Αἰγινίτικα,
θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια γερά κι' ἰσοσκιη
κι' ὄχι στραβὰ κι' ἀναπόδα καθὼς τὰ μακαρίτικα.
Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια, ποῦ μῆσα μωσμερὶ
θὰ σίρνεσθε γονατιστοὶ νὰ μὴ φιλήτῃ χέρι,
ὅπου κανεὶ δὲν θὰ τομᾶξ γι' αὐτὰ νὰ μὰς οἰκτιρῇ
καὶ δὲν θὰ κάνουν γιὰ χαλδὰ καὶ γιὰ τουλουμοτύρι.

Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια, ὅπου τοῦ Ροῦ καὶ Λὸ
εἰς τὰ καλά καθέμινα θὰ στρίψῃ τὸ μαλάδι,
ποῦ θὰ τρυπῶσθ ὁ καθεὶς μὲ φόβο 'στὸ κακὶ τοῦ
κι' ἰγὼ σὰν παραγκιζῆδες θὰ τοὺς κινῶ μὲ σούστα,
καὶ καθὲ Λόρδος 'στους Ρωμῆους θὰ ἔδωσῃ τὸ βρακὶ τοῦ
καὶ καθὲ Λαῖδῃ παστρική τὴν πρὸ καλή τῆς ρούστα.

Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια καὶ τακτικὰ κρουσάπια
κι' ὄχι κομποζιγαννίτικα σὰν μάμπρι "Ἀλεξὶ χάπια,
ποῦ θὰ πειθοῦν οἱ δανειστοὶ πῶς δὲν θὰ τοὺς λυπήσωμα,
πῶς σὰν παιδιὰ τῆς μάπατσικας δὲν θὰ χρεωκοπήσωμα.
Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια καθ' ὄλα ἀληθινὰ
κι' ὄχι ψευδῆ κι' ἀνυπόκριτα τῆς φαντασίας φάσματα,
κι' ὅταν κανέναν λαίμαργος νομίῃ πῶς πειθᾶ
θὰ τοῦ τὰ βάζουν 'στὴν κίληθ ὡς μόνον καταπλάσματα.
Θὰ 'ὄντε μ' Ἰσοῦγια μπροστὰ σας νὰ πηδῶ,
ὅπου κι' ὁ φίλος μου Μπολὶ θὰ γράφῃ στέναι τούτα σο
κι' ἂν οἱ τρανοὶ ἐξελεγκτὰί θὰ φύγουν ἀπ' ἔδω
μ' ἂν παροῦσὶ μοναχὰ καθὼς ἡ Σναχτοπούτα.

Τὰ πάντα περιβάλλοντα μὲ φωτεινὴν νεφελὴν
κι' ὁ Λὸ θὰ γράφῃ ἐκθεσίην, ποῦ ὄθαιν τερατικά,
γιατὶ κι' αὐτὸς μὰς ἀγαπᾷ σὰν γῆσιος Φιλέλλην
καὶ κοπιεῖ νὰ γενῇ τῆς γούνας μας μακίνα.
Θὰ κόβῃ τῶν μωρμουρῶδων μὰ καὶ καλὴ τὸν βῆχα.
θὰ πᾶ πῶς εἶδε καὶ Σπανοὺς, μᾶχαν καὶ λίγη τριχὰ,

πῶς δὲν τοῦ 'καπιτάριας Κουβίρνο σὰν καὶ τούτο
μὲ μίκα τέτοια προκοπὴ καὶ μ' ἕναν τέτοιο πλοῦτο.
Αὐτὰ θὰ πᾶ ὁ μύστηρ Λὸ κι' ἰγὼ θὰ πᾶ τὰ ρίστα
κι' εὐθὺς δανειὼν σωτικῶν θὰ ξαναρχίσ' ἡ ρίστα,
καὶ τότε θὰ βρῶναιμα τὴν Ἐξουσίαν χρόνιαν
χωρὶς νὰ μαρτυρῶναιμα γιὰ τὰ βρωμικοῦπινα,
καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας 'στὰ πέντε Βιλαίτικα
καὶ μὲ τῆς ὀπὸ τῆς φοιχταί σας θ' ἀρπάξτε ρουσφιτά.

Ὁ Λόρδος εἶται 'μίλησε κι' ἔχρησαν οἱ φίλοι
κι' ἐγίλασαν γλυκὰ γλυκὰ τὰ λαλά των τὰ χιλιθ,
καὶ μερικὸι ἠμῆθησαν τὰ μέλλοντα καλὰ των
κι' ἀμίσως ἐξεργίλειψαν τὰ δίκαια δακτυλά των,
καὶ καθὲ Κυβερνητικὸς, ποῦ θαύματα πιστεύει,
"μωρμουρῶνι μοναχὸς τοῦ αὐτοῦ δὲν χωρατεύει".
Πικρὸ μπουλοῦκι πλάκωσ... ἀντάρα καὶ φωνή...
δὲν ἔλθαν, ὅπως ἔλεγαν, μὲ μούτρα Ἰνστιτούμια
καὶ τὸ κοπαδὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχασε κανίνα.
Μαζεύτηκαν ἐγκαθῆτοι καὶ κόσμος τεάνταλθ,
ὡσὰν μῆλισσι τὸ δέξῃ ἰσοῦξέ μπουλοῦκι,
ὁ Βασιλάκης Πρόεδρες ἐβῆκε τῆς Βουλῆς
κι' ὁ Μῆτσος μὲ τοὺς ἐνδοκα μὰς 'κάθισε παλοῦκι.

"Ἄλλο πουλί, τρελλό πουλί πετᾷ καὶ φτερουγίσει,
'στου Λὸ τὴ μύτη καθῆται καὶ γλυκασταρυγίσει :
« Γράφα, σὶρ Λὸ, μὲ μηχανὴ καὶ δὲν θὰ τῶχες κριμα...
τάξιμα ἐν κόνει, μωρὶ, ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα...
Μὴν ἐξοδεῖς δίκαια τῆς ὄρας τοῦ καιροῦ σου,
μὴ φῆς φαί, μὴν πῆς νερό, μὴν τρέψῃς πρὸς νεροῦ σου,
γράφα μὲ δίκαια μωλαριῶν καὶ δὲκ ἀλόγων φῶρα
γὰς νὰ τελειώσῃ ἡ ἐκθεσίς ἀρχήτερα μὲ ὄρα.
"Ἄμειος ν' ἀνακοιμηθῆσῃ, ν' ἀνάψῃ κι' ἡ ποδιά σου,
τὴν ἐκθεσί σου καρτεροῦν κι' ὄλοι γι' αὐτὴν σφουρίζουν,
κι' ἄμα ποῦ λίνι ἀκίρακα, πῶς πᾶνε τὰ παιδιὰ σου ;
ἰσὺ, σὶρ Λόου, ν' ἀπάντης πῶς σοῦ πᾶν ἀσπίρουν.

« Οἱ Βουλευτὰὶ συνέρχονται, τὰ κόμματα συγχυζονται,
χειροτονοῦνται Πρόεδροι κι' ἡ γλώσσας μας τροχίζονται,
καὶ σὺ ἀκόμη καθῆσαι κι' ἀκόμη καμρόνεις ;...
λυπητοῦ με, σὶρ τ'ἐντέλεμα, καὶ μὴ μὰς ἐθεθῶνεις.
Σεμπιρδέφει τὴν ἴργηγορα κἂν ὄλα κἂν μισθὸ
νὰ πᾶν πᾶ 'στὸ ὀμαβόλο... μὰς ἔσκακος καὶ σὺ.

Αὐτὰ τοῦ εἶπε τὸ πουλί μὲ τὸ κελὰδῆμά του,
κι' ἀφοῦ ἱπαινοῦς ἐπέλεξῃ πολλοὺς γιὰ τόνειμά του,
ἰσῆκωσε μ' εὐγένεια μὲν ἄκρη τοῦ φτεροῦ,
'κυστούσισε τὴ μύτη του κι' ἐπέταξ 'στὸν Ροῦ.

Εἰκῶν φανταστικῆ, ἀλλὰ σημαντικῆ.

(Ὁ Φασουλῆς ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τὰς αἰτίας
τῆς ἐπιστάσεως κρίσεως καὶ τῆς ἀχρηματίας,
τὰ μετ' ὀλίγον μέλλοντα καθὼς καὶ τὰ παρόντα
κι' ἂν εἶν' εὐνοϊκὸς καιρὸς νὰ ξαναπαίξῃ ρούτα,
μεταμωρρῶντι εἰς σωτῶν Κινέζων Μανδρινῶν,
αὐτὴν τὴν μεταμωρρῶσιν ὡς ἀναρχαίαν κρίνωμα.
Μὲ μὴ κοτιεῖα ἴπιστοῦ ποῦ προβαίνει ἀκυθρωτός,
ἡ δὲ μορφή του φαίνεται ἀλόκοτῃ καὶ νία,